

& Hetmano:

< Rekante 21 el 43 batoj por strofo, entute 2101 paŝoj dum 24 minutoj. Verkis Vasilij Devjatnin (Verkaro de V. N. Devjatnin, Hachette, Parizo 1906). Baladigis Martin Strid (2016) per novaj melodio kaj rekantaĵo.>

(#Melodio:

<1,5:43> (/mimi miimimi mimi fafa faafafa fafa; mimi miimimi re dore mimi; mimi miimimi mimi fafa faafafa fafa; mimi miimimi re dore mimi;

(#Rekantaĵe: mi mimi mimi fa fafa fafa ; mimi reedore mi mi; mi mimi mimi fa fafa fa;fa mimi doTi La La a;

)×49)

+

(&Strofoj:

< suĵeto estas pruntita. Poemo.>

'1 En senviva arbaro vivas brava anaro ; Da rabistoj kun sia hetmano. ; Li, ankoraŭ junulo, estas glora bravulo ; Kaj jam tenas potencon en mano.

(×: **Kreskas arbar'**, groteskaj misfaroj ; **kovras sin de la suno.** ; **Brutaj bandanoj, trupa hetman'** ; **manovras for de puno.**)

'2 Ĉiuj multe lin timas, lian saĝon estimas, ; lian vivon zorgeme pririgardas, Li – do estas severa, malkontenta, kolera, ; Kaj rabistojn fiere rigardas.

'3 En pasinta somero li kun muta kolero ; Patran domon forlasis por ĉiam, ; Kredi veron li ĉesis, sanktan Dion forgesis, ; kaj rabisto fariĝis de tiam.

'4 Li el mondo forkuris kaj solene li ĵuris ; Senkompate forvenĝi homaron, ; Kaj kun tiu-ĉi ĵuro kruelega, terura, ; Li forisis senvivan arbaron.

'5 En arbaro sur fundo de kavego profunda ; Lin okaze raqbistoj renkontis: ; Forkurinto mizera kun konfido sincera ; Sian sorton al ili rakontis.

'6 Lin rabistoj komprenis kaj tuj mem lin alprenis, ; kiel membron de bando ilia, ; Sed tre baldaŭ bandano mem fariĝis hetmano, ; Komandanto de aro malpia.

'7 Li, kruela, kuraĝa, kvazaŭ besto sovaĝa, ; Al pasantoj kuradis renkonte, ; Kaj, kaptante oferon, ĝin ĵetadis sur teron ; Senkompate, senkore, senhonte.

'8 Eĉ rabistoj malvarmaj iafoje kun larmoj ; Kruelecon hetmanan rigardis ; Sed, ĉe vido de brilo sur lakita tranĉilo, ; Ion diri al estro sin gardis.

'9 Foje unu bandano pri senkulpa infano ; Senkompatan hetmanon ekpetis, ; Sed per propra lin mano tuj mortigis hetmano ; Kaj al hundoj por manĝo forĵetis.

'10 Lin jam serĉis polico, kaj kun lerta malico. ; Grandan monon promesis al tiu, ; Kiu vivan lin trovos, aŭ mortigi nur povos, ; Sed lin trovis, mortigis neniu.

'11 Longe vagis sen baroj en senvivaj arbaroj ; Nekaptebla hetmano kuraĝa, ; Kaj mokeme nur ridis, kiam aŭdis aŭ vidis, ; Ke lin serĉas polico sensaĝa.

'12 Unu fojon lin trovis kaj mortigi eĉ provis ; Du tro lertaj, kuraĝaj soldatoj, ; Sed hetman' ilin ligis kaj kun si veturigis ; En tendaron de siaj kunfratoj.

'13 Malfeliĉaj kaptitoj estis forte vergitaj ; De hetmano en densa arbaro, ; Kaj post tiam bandanoj kun katenoj sur manoj ; Ilin sendis kun rid' al estraro.

'14 Kaj estraro kolera en indigno sincera ; Nepre kapti krimulon intencis ; Kun decido tiela kontraŭ bando ribela ; Ĝi regulan militon komencis.

'15 Kaj subite arbaro, ĉirkaŭita per baro ; El soldatoj tre bone armitaj, ; Estis tute simila je grandega kaptilo ; Kun bestegoj en ĝi enŝlositaj.

'16 Al rabistoj kaptitaj venis spertaj senditoj ; Kun propono de plena pardono, ; Se nur ili sen vorto humiliĝos al sorto ; Kaj hetmanon fordonos pro mono.

'17 – Nu, amikoj-kunfratoj, nin ĉirkaŭis soldatoj, ; Diris brava hetmano fiero: – Humiliĝu al sorto, ĉar minacas vin morto, – ; Mi ĝin diras el koro sincera!

'18 – Mi konsilas vin cedi, ĉar ne povas mi kredi, ; Ke vi estas kapablaj al grando. ; Ekrigardu, kunfratoj: en arbaro soldatoj ; Nin ĉirkaŭis de rando ĝis rando.

'19 – Vin soldatoj mortigos, aŭ po unu kunligos ; Kaj eltrenos el via arbaro, ; Sed se vi nur deziras, vi liberaj eliros ; Kaj kun mono el tiu-ĉi baro.

'20 – Nu, malpiaj bandanoj, jen al vi miaj manoj ; Senarmitaj kaj jam sendanĝeraj ; Ligu ilin sen timo, kaj kun gaja animo ; Iru for el arbaro liberaj!

'21 Lin respondis neniu, – sed en brusto de ĉiou ; Frapis koro per sento kolera. ; – Vi obstine silentas? Ĉi kun mi vi konsentas? – ; Diris ree hetmano fiero

'22 Kaj tuj mem sonis krio: "nin devigos nenio ; De hetmano foriri perfide! ; Ni hetmanon estimas, ni danĝeron ne timas! ; Ni batalon deziras avide!"

'23 Kaj senditoj kaptitaj estis tuj disŝiritaj ; De rabistoj kun krio sovaĝa. ; Tiam juna hetmano kun tranĉilo en mano ; Proksimiĝis al bando kuraĝa.

'24 Jen li ĉapon formetis, ĝin sur teron li ĵetis ; Kaj per brusto ondanta enspiris: ; Kajmemfide, kun vido de kuraĝa decido, ; Al rabistoj solene li diris:

'25 – Venis tempo fatala de kruela batalo: ; Ni atendas aŭ venkon, aŭ morton, ; Nin danĝero minacas, kaj al vi mi donacas ; Mian kapon, kaj koron, kaj forton!

'26 – Sed mi kredas, kolegoj, ke eĉ grandaj nubegoj ; Da soldatoj kun trafaj pafiloj ; Nun disflugos por ĉiam kaj batalos neniam ; Kontraŭ niaj brilantaj tranĉiloj!

'27 Kun konfido anima kaj kun ĝojo senlima ; Lin salutis rabistoj – kunfratoj: ; "Vivu estr' estiminda! Vivu frato aminda! ; Forpereu malnoblaj soldatoj!"

'28 Kaj en nokto senstela tuta bando ribela ; Sian neston malluman forlasas. ; Rampas ventre klunfratoj, kaj simile je katoj ; Ili mute, senbrue trapasas.

'29 Jen ekpafo trasonis, bando tuj ĝin ekkonis: ; Por komenco ĝi estis signalo. ; Kaj rabistoj atakas: pafas, tranĉas kaj hakas. ; Komenciĝis kruela batalo!

'30 Kiel iaj demonoj saltas lertaj friponoj, ; Eksvingante per akraj tranĉiloj. ; Kaj batalon bruantan, homan sangon fluantan ; Kaŝas nokto sub nigraj flugiloj.

'31 En mateno – do frua estis ĉio senbrua, ; hele suno suriris brilanta. ; Sed ĝi sangon ekvidis, kaj foriri rapidis ; Sin kovrinte per nuboj fluganta.

'32 Kaj en tuta ĉielo tuj fariĝis ribelo: ; Fulmotondro eksonis kolere, ; Nigraj nuboj ekbruis kaj pluvego ekfluis, ; Pri mortintoj plorante sincere.

'33 Kaj per larmoj naturaj homaj agoj teruraj ; Estas iom post iom lavataj. ; Nur sur loko fatala, kie estis batalo, ; Restos longe skeletoj soldataj.

'34 Multaj jaroj forpasis. Jam hetmano forlasis ; Sian bandon kaj sian metion. ; Li senfine sopiris, en dezerton foriris, ; Kaj en ĝi rememoris li Dion.

'35 Lia vivo sencela, malprudenta, ribela ; Elpentriĝis en lia memoro: ; Ĉiam vivis li krime kun malpura animo, ; Sen espero, sen kredo en koro.

'36 Nun malpia krimulo jam ne estas junulo, – Baldaŭ venos jam morto severa, ; Poste – juĝo de Dio. Lin pravigis nenio, ; Ĉar ne kredis li, vermo fiero!

'37 En senlima sopiro lin vizitis deziro ; Formortigi sin mem, kiel hundon. ; Kun decido tiela en animo ribela ; Li eniris kavegon profundan.

'38 Lia mano tremanta kun tranĉilo brilanta, ; Jam sin levis al gorĝo sulkita. ; Unu movo de mano – kaj por brava hetmano ; Estus ĉio por ĉiam finita!

'39 Sed subite formetis li tranĉilon kaj ĵetis ; Ĝin rapide kun forto sur teron: ; Li eksentis kun ĝojo je unua nur fojo ; En mizera animo esperon.

'40 Li de ĝojo ekploris, ĉar li tuj rememoris, ; Ke li povas formorti kun gloro: ; Lia vivo rompita estas alte taksita ; De estraro per multo da oro.

'41 Li ekĝemis facile, al ĉielo humile ; Siajn
manojn li pie etendis, ; Kaj kun kredo
kreskanta al Potenca Juĝanto ; Sian preĝon
unuan li sendis.

'42 Tiu preĝo sincera por hetmano fiera ; Estis
ĝusta saniga balsamo: ; Nun, anstataŭ sopiro,
lin vizitis deziro ; De reveno al bono, al amo.
.....

'43 Kaj terura rabisto al malriĉa botisto ; Venas
nokte kun stranga propono: ; "Vi fortike min
ligu kaj en urbon venigu, ; Kaj ricevos vi
multe da mono."

'44 Malriĉulo ekmiris: "ĉu ne estas, li diris, ;
Vi freneza, amiko amata?!" ; – Ne, mi estas en
sano, – sed mi estas hetmano ; De rabistoj,
krimulo sciata.

'45 Jen en mexo de placo, kiel morta minaco ;
Por senkoraj scivolaj vidantoj, ; Staras alta
Pendingo, ĉirkaŭita per ringo ; De senmovaj
policaj gardantoj.

'46 Kaj subite murmuro de nevola teruro ;
Sonis brue en popolamaso: ; Sur pendinga
subnmeto kun feliĉa rideto ; Maljunulo aperis
malgrasa.

'47 Jen per mano tremanta kun kateno sonanta
; Sanktan signon de kruco li faris, ; Kaj kun
vido trankvila en vizaĝo humila ; Sin al morto
kruela preparis.

'48 Oni donis signalon. Kaj en maŝon fatalan ;
Estas kapo grizghara metita. ; Kelkaj movoj
malfortaj, konvulsioj postmortaj, ; Kaj
spektaklo jam estas finita!

'49 El bluaĵo ĉiela lumas suno tre hela ; Per
radioj varmegaj brilantaj. ; Ĉio estas silenta,
ĉio estas kontenta, ; Kaj senbrue disiras
vidantoj.)